

Thjære dagbok:

- Den 06. 12. 1960 ble det krig i landet nått. Jeg merket det ved at pappaen min hørte skyting og spreng ute i gaten. Han ropte på meg og broren min. Jeg ble veldig redd, da jeg hørte hva han sa. Han sa at han hørte skyting. Mamma ba oss om at vi skulle kle på oss godt med kler. Jeg gjorde som han sa, ti minutter etter løp vi ut av huset og bortover gaten. Nå var vi på flukt, tenkte jeg. Jeg var veldig redd, og jeg lurte på hvor vi var på vei hen. Det var veldig sent på kvelden. Plutselig kom det et skudd mot oss. Jeg ropte til mamma, og sa at hun skulle passe seg. Pappa fortsatte å løpe, mens jeg prøvde å rope til han, men da var det for sent, han hadde fått skuddet i ryggen. Jeg braste i gråt med en gang. Jeg lurte på om dette i det hele tatt var virkelig, og det var det. Jeg så at pappa falt ned på bakken, mens han blødde veldig mye. Broren min og mammaen min gråt også veldig mye.

Vi hadde løpt i hele natt, og alle vi tre var veldig utmattet.
Jeg var fortsatt veldig lei meg for det som hadde skjedd.

Vi hadde allerede kommet til nabolandet vårt. Vi hadde funnet oss en plass å sove på.

Jeg savner hjemmet mitt, så jeg til mamma. Hun forstod meg, veldig godt.

- Døde pappa? Spurte lillebroren min.

- Ja, det gjorde han så mamma.

Jeg begynte å gråte igjen. Det gjorde broren min også.

Jeg gråt i mange uker og dager i nabolandet. Jeg håpet at vi en gang kunne dra tilbake til huset vårt.

Jeg håpet at vi ikke mistet mamma.

Det lå mange miner rundt omkring i det landet vi var i nå, så man måtte passe på hvor man gikk.

Nå hadde jeg ingen venner, men jeg håpet at jeg kunne få det i dette landet. Jeg håpet at vi kunne få det litt bedre, enn vi har det akkurat nå.

Mamma sa at vi måtte flykte til en flyktingleir.

Der kunne jeg få nye venner.
Der lå litt lenger borte.

Jeg ble veldig redd da pappa døde.
Det var slitsomt å flykte.

Jeg tenker at vi kan få det bedre
der vi skal nå.

Jeg håper at pappa får det fint i himmelen,
tenkte jeg.

Tre dager etter var vi på vei til
flyktingleiren. Jeg synes at det var
langt å gå, og jeg ble veldig
sliten.

Jeg føler at nå hadde sikkert
pappa vært glad for at vi
hadde klart å overleve, men
det hadde ikke han.

Jeg gråt inni meg hele tiden,
og jeg håpte at pappa hadde
det bra.

Jeg vil at pappa skal være
her med meg, gråt lillebroren min.

4
Det tenkte jeg også, så jeg til meg selv.

Mine drømmer er å komme tilbake
til landet mitt igjen.

Jeg har lyst til å bygge opp
huset vårt igjen. Jeg har lyst
til å få tilbake pappa igjen.

Vi har vært i flyktningleiren i
seks dager nå.

Mamma hadde spikket om å få
en campingvogn å sove i.

Jeg ønsket å få begynne
på skole igjen.

Mamma sa at det fantes
mange barn på denne
flyktningleiren.

Jeg hadde ikke sett
noen barn enda.

Jeg håpet å få noen
gode venner her.

Jeg hadde en bestevenn
for, hun het Shirin.

Jeg hørte på hvordan hun hadde det nå.

Jeg drømte om å ja møte henne igjen, og jeg håpte at hun hadde det bra.

Jeg var veldig glad i henne.

Jeg så en liten pike som gikk ute på gressplen.

Det så ut som om hun var på min alder, men jeg visste det ikke.

Hun var veldig mørk i huden. Det så ut som om hun kom fra et annet land, enn det som jeg kom fra.

Jeg gikk ut døren, så sa jeg til henne at jeg het Cassandra.

Det så ut som om hun ikke helt forstod meg.

Jeg prøvde en gang til, men hun forstod meg ikke da heller.

6

Hun prøvde å si noe til meg,
men jeg forstod ikke henne
heller.

Jeg løp inn til mamma, jeg
spørte om penn og papir.

Når jeg kom ut igjen, skrev
jeg på lappen.

Jeg ga lappen til jenta.
Kanskje hun forstod meg
bedre nå?